

[P. Christensen.]

skeligheder, som den Erhvervskrise, der dengang gik over Landet, førte med sig. Det ønsker vi ikke i Nutiden, i hvert Fald ikke fra Socialdemokratiets Side, vi ønsker, at Regering og Rigsdag skal være til Raadighed for hele det danske Erhvervsliv og skal benytte de Midler dertil, som kan føre til Resultater, der kan mildne Krisen, hjælpe Erhvervene frem og være et Værn for samtlige danske Hjem i By og paa Land. Men dér maa den ærede Ordfører for Venstre undskylde mig, naar jeg mener, at alle Hjem her i Danmark har lige stor Betydning.

Den ærede Ordfører for Venstre henviste til, hvorledes det danske Samfund, specielt det danske Landbrug, har klaret sig ved egen Hjælp indtil Dato eller rettere indtil Verdenskrigen, for fra Verdenskrigens Begyndelse til nu har der været en Vekslen. Det er rigtigt, at et aldeles fortrinligt Opbygningsarbejde blev gjort af det danske Landbrug, af den danske Bondestand, men det blev ikke gjort gratis, det blev gjort ved Hjælp af fremmed Kapital, saaledes at Import og Eksport heller ikke gennem den Periode stod i Balanceforhold til hinanden. Men Handelsbalancens Underskud maatte naturligvis dækkes. Opbygningen af det danske Landbrug og ligeledes — men ikke i saa høj Grad — af det danske Byerhverv maatte naturligvis dækkes, og det maatte gøres ved Hjælp af Laan. Hvis man ser paa Danmarks Gæld i Øjeblikket og paa Danmarks Gæld indtil 1880, er der en ganske betydelig Forskel. I 1880 er der 50 Mill. Kr. i dansk Førvær, medens Danmark i 1930 skylder ca. 959 Mill. Kr. til Udlandet. Den Vej har været farbar, den Vej kunde maaske ogsaa være farbar, men det er aldeles ikke givet, at den er farbar i Øjeblikket — det ærede Medlem kan ikke være sikker derpaa, selv om det kunde være ønskeligt —, men for øvrigt vil man i de Tider, vi lever i, sikkert ikke kunne fortsætte en Udvikling af den Beskaffenhed.

Jeg foretrækker at pege paa Realiteter og ikke som det ærede Medlem nøjes med Paastande. Jeg har peget paa de Resultater, der er bestemmende med Hensyn til vor Stilling over for et Lovforslag som det foreliggende. I de Aar, vi har levet under denne Valutaordning, har Konkurs og Fallitboer ikke været stigende, hvilket vil sige, at

Erhvervslivets Udøvere baade i By og ved Landbrug ikke har haft vanskeligere Kaar, end de havde forud. Jeg har peget paa, at Selskabsudbyttet har været stigende, hvilket ogsaa viser, at Valutaordningen ikke har virket ødelæggende for de selvstændige næringsdrivende. Dette fremgaar tillige af, at de personlige Indkomster ligeledes har været stigende i denne Periode. At Valuta-loven har været en Støtte for dansk Arbejde og dermed for danske Arbejdere, er der dog vist alligevel ingen, som tør benægte. Det ærede Medlem tør sikkert ikke benægte alle disse Kendsgerninger. At Valutaordningen har været en ubetinget Nødvendighed for at kunne afslutte de Handelsoverenskomster, som Danmark har sluttet i den forløbne Periode, har vi nu den højtærede Udenrigsministers Udtalelse for. Man kan ikke bebrejde hverken Regeringen eller Regeringspartierne, at Valutaordningen har været skadelig for dansk Erhvervsliv, naar Kendsgerningerne viser noget andet.

Den ærede Ordfører for Venstre udtalte ogsaa, at Regeringen skulde have stillet sig hindrende i Vejen for Landets Eksport, og mente naturligvis i denne Forbindelse Landbrugets Eksport. Denne Paastand blev gentaget af det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Hauch), men den er nu saa grundigt tilbagevist af den højtærede Udenrigsminister, at jeg ikke finder Anledning til at komme nærmere ind derpaa. Men det var jo meget interessant at faa dokumenteret, at disse Paastande ikke passer — jeg har heller ikke set paapeget noget Sted, hvor det skulde være sket. Det forhindrer naturligvis ikke, at der kan være Ønsker om visse Ændringer, og at der ogsaa med Henblik paa Handelsoverenskomsterne kan være Ønsker om Ændringer i visse Retningslinier, men det er jo en ganske anden Sag. Valutalovforslaget giver, saaledes som det er affattet, alle Muligheder for enhver Forhandling, og der er derfor intet Grundlag for den ærede Ordfører for Venstres voldsomme Angreb hverken paa det foreliggende Forslag eller paa den Ordning, der har været gældende, saa lidt som mod Regeringen.

Jeg forstod ogsaa det ærede Medlem saaledes, at han beklagede sig over, at der fra Regeringen og Regeringspartiernes Side intet blev gjort for at fremme Handelssam-